

УДК: 37.06

СИСТЕМИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ: МЕТА І ЗАВДАННЯ

Коваленко Інна Анатоліївна

к.ю.н., доцент

Алізаде Ісмаїл

Студент

Київський Національний університет

технологій та дизайну

м. Київ, Україна

Анотація. На сьогодні дистанційне навчання є однією з основних форм освіти. Провідні світові університети створюють свою структуру дистанційного навчання, розробляючи спеціальні курси та навчальні матеріали для підготовки фахівців різних спеціальностей.

Ключові слова: дистанційне навчання, заклади вищої освіти, форми освіти, освітня політика.

Однією з основних проблем побудови навчальної системи є вибір платформи. Ознайомившись з досвідом розвитку дистанційного навчання в світі, різноманітність його моделей в розвинених країнах, можна зробити висновок, що становлення дистанційного навчання обумовлено розходженням підходів, освітньої політики, національних традицій. Безумовно, що переніс одної моделі в інші країни неможливо. Разом з тим використання досвіду провідних зарубіжних центрів дозволяє створити оптимальну модель розвитку системи дистанційного навчання (СДО), пристосовану до національних особливостей України. Очевидно також, що розвиток дистанційного навчання в країні має враховувати досягнення як вітчизняної, так і зарубіжної педагогіки, розширювати область їх застосування та аудиторію на основі використання інформаційно-комунікаційних технологій [1]. Але перш ніж говорити про різні системи дистанційного навчання та способи їх створення, необхідно зрозуміти, що таке система дистанційного навчання, а також які завдання і функції вона

виконує. Дуже часто під системою дистанційного навчання розуміють програмне забезпечення, використовується для управління навчанням. Однак сама СДО включає в себе технологічний аспект (програмне забезпечення та апаратну частину), процеси організації навчання в умовах дистанційної освіти людей, які забезпечуватимуть ці процес (адміністратори, викладачі, методисти, студенти, абітурієнти). Таким чином, система дистанційної освіти – це освітня система, що забезпечує умови для отримання освіти в рамках дистанційного навчання. Як і будь-яка освітня система СДО включає в якості компонентного складу цілі, зміст, метод, засоби та організаційні форми навчання, а також взаємодію діяльності викладача та учнів в контексті обраної концепції навчання [2]. Головною метою системи дистанційної освіти є надання рівних освітніх можливостей самим широким колам населення в будь-яких районах країни, а також підвищення рівня освіти за рахунок більш активного використання наукового та освітнього потенціалу провідних університетів, академій, інститутів, лідируючих галузевих центрів підготовки та перепідготовки кадрів, центрів підвищення кваліфікації та інших освітніх установ [3]. СДО дозволяє учням (студентам) отримати як базову, так і додаткову освіту по його основній діяльності. Це передбачає перехід від концепції фізичного переміщення учнів з країни в країну до концепції мобільних ідей, знань і навчання з метою розподілу знань за допомогою обміну освітніми ресурсами.

Основними завданнями систем дистанційного навчання є [4]:

1. Негайний зворотний зв'язок між користувачами та інформаційними технологіями.
2. Комп'ютерна візуалізація навчальної інформації про об'єкти або закономірності процесів, явищ як реально протікають, так і «віртуальних».
3. Архівне зберігання досить великих обсягів інформації з можливістю її передачі, а також легкого доступу і звернення користувача до центрального банку даних.
4. Автоматизація процесів обчислювальної інформаційно-пошукової діяльності, а також обробки результатів навчального експерименту з

можливістю багаторазового повторення фрагмента або самого експерименту.

5. Автоматизація процесів інформаційно-методичного забезпечення, організаційного управління навчальною діяльністю та контролю за результатами засвоєння.

Таким чином, в системі дистанційного навчання тісно переплітаються питання навчально-методичного забезпечення, організації навчального процесу, експлуатації комп'ютерної та телекомунікаційної систем, підготовки та підвищення кваліфікації викладацького складу та інші. На сьогодні системи дистанційного навчання застосовуються в наступних сферах навчання: корпоративне; ДО в системі вищої та середньої освіти; ДО в органах державного та місцевого управління. Найбільші темпи розвитку має корпоративне навчання, яке поступово стає повсюдним. В першу чергу, це відбувається через різке збільшення залежності ефективності роботи підприємства від темпів і рівня навчання персоналу. У зв'язку з цим, багато компаній починають розробку власних систем дистанційного навчання, адже їх впровадження дозволяє скоротити витрати і оптимізувати процес підвищення кваліфікації персоналу.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Кобзарєва Т. І. Вища заочна педагогічна освіта на Україні. Т.І. Кобзарєва Радянська школа 1980. № 2. С. 80-83.
2. Блощинський І. Г. Сутність та зміст поняття «дистанційне навчання» в зарубіжній та вітчизняній Науковій літературі. Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. вип. № 3. 2015. С. 27-35.
3. Концепція розвитку дистанційної освіти в Україні. Київ, 2000. 12 с.
4. Концепція розвитку електронного освітнього середовища В державному вищому навчальному закладі «Криворізький державний педагогічний університет» проект. Електронний ресурс. <https://kdpu.edu.ua/component/search>